

Xarxa de Debat Educatiu AMB i PER A les famílies

Parets del Vallès

Xerrada	<p>“Temps per jugar, temps per créixer” a càrrec d’Oriol Ripoll especialista en jocs.</p> <p>Dijous 10 de maig a 20.30h a la Sala petita de la Cooperativa.</p>
----------------	--

A continuació us oferim un breu resum de les principals idees que va exposar l’especialista en jocs, Oriol Ripoll, al llarg de la xerrada i presentació del llibret “Temps per gaudir, temps per descobrir”:

El joc és un laboratori.

El joc permet entrenar habilitats sense por a equivocar-se. Quan juguem, assagem com volem ser a la vida, ens mostrem com som i provem noves maneres de fer. Les persones adultes, que acompanyen els infants i joves en el joc, han de fer ús del joc per gestionar aquestes experiències personals.

És positiu enriquir el joc lliure i diversificar els jocs a què es juga. Així doncs, l’afirmació que els infants juguen sempre al mateix es deu – assegura l’expert – a que no es coneixen prou jocs diferents. Per tant, les persones adultes hem d’ensenyar jocs diversos i oferir un “menú” ric i variat de jocs.

Ens hem cregut moltes mentides sobre el joc.

- *“Per jugar necessitem coses”*

Per jugar no calen recursos sinó imaginació. No cal disposar de certs tipus de jocs o aparells per jugar, podem fer ús de la imaginació per construir-ne o inventar-ne de propis. La societat del consum ens “ha fet creure” que si no tenim diners, no podem jugar, no podem fer res! I és mentida!

- *“Algunes joguines no són bones, especialment els ordinadors i jocs de pantalla”*

Allò que pot no ser bo no és l’objecte sinó l’ús que en fem. Per exemple, jugar a pistolers pot ser divertit si tothom entén que és un joc però cal saber que en la realitat és una barbàrie. Davant de qualsevol joc la persona educadora es planteja què pot aportar i permetrà definir la finalitat del joc.

El concepte de videojoc o joc de consola com a joc individual i que provoca la clausura a casa de qui hi juga ha quedat obsolet, segons l'expert. Jugar és comunicar-se i els jocs a través de la pantalla, a l'actualitat, són unes importants plataformes de comunicació.

- *“Els jocs competitius provoquen baralles”*

El joc en sí no té objectius són les persones educadores qui enfoquen el joc com una competició entre persones, com una competició contra altres (“apallissar l’adversari”), com una forma d’autosuperació, etc. És important ensenyar a guanyar i ensenyar a perdre. Perdre permet veure que s’ha de millorar, aprendre a superar-se a un mateix.

- *“Cal triar els jocs més adequats en funció de l’edat”*

Els jocs no entenen d’edats. La tria d’un joc s’ha de fer en funció de la persona que hi ha de jugar i què necessita en aquell moment.

- Cal trobar el moment adequat per a jugar.

Fent referència al títol de la xerrada “Temps per jugar, temps per créixer”, el ponent comenta que qualsevol moment és un moment de joc. Assegura que cal aprofitar qualsevol espai i ocasió per a jugar, no cal programar el temps de joc; cal aprofitar qualsevol moment quotidià – un trajecte en cotxe o metro, la preparació d’un àpat o posar la rentadora – per a jugar, per aprendre coses (noves paraules, entrenar habilitats físiques...), per comunicar i per crear complicitats (paraules secretes, codis) – que, a més, seran elements que ens permetran resoldre moments de més tensió o en edats més adultes.

Podríem dir, per concloure, que allò més important és la comunicació i la relació entre les persones que juguen i el joc és sols un vehicle que fem servir.

Recomanacions de l’especialista:

Per què als nens no els agrada anar a l’escola. Ed. Graó.

Si és dolent, t’ho recomano. Ed. La campana.

www.jocs.org

www.orisinal.com